

řízení ve věcech nájemních se lhůtami tam určenými.« Vždyť z tohoto předpisu sestávajícího ze dvou odstavců, z nichž první obsahuje ustanovení o výpovědi a druhý ustanovení o podání námitek a o řízení o podaných námitkách, vyplývá, že ustanovení civilního řádu soudního o řízení ve věcech nájemních platí toliko pro řízení, které bylo zahájeno o podaných námitkách proti výpovědi domovnického poměru, a že v takovém případě platí předpisy §§ 571—575 c. ř. s. nadepsané slovem »řízení«. Nelze však rozšiřovati toto ustanovení v ten smysl, že všechny předpisy o řízení v rozepřích ze smlouvy nájemní nebo pachtovní (§§ 560—576 c. ř. s.) platí obdobně pro zrušení domovnického poměru, nikoliv jen předpisy o řízení o podaných námitkách. Vycházeje z tohoto právního hlediska vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutí ve Sb. n. s. 14332 právní zásadu, že nelze zrušiti právní poměr v příčině užívání domovnického bytu příkazem podle § 567 c. ř. s., i kdyby byl domovnický poměr ujedнан na určitou dobu. Ani z důvodové zprávy k zákonu č. 82/20 Sb. z. a n. (tisk Národního shromáždění 1977 z roku 1919) nelze nic vytěžiti pro opačný názor dovolatelů. Zdůrazňují motivy, že domovnický poměr »není vlastně nájemní, nýbrž služební« a že »podle toho by vlastně i výpověď mohla býti dána«, a poukazují jen k tomu, »že část mzdy tvoří byt a že tu souvisí možnost stěhovati se s možností opatřiti si nový byt«, z čehož vyplynula nutnost »výpovědní lhůtu prodloužiti na čtvrt roku a uvést ji v souhlas s činžovními termíny, poněvadž bylo by obtížno opatřiti si byt mezi dobou«. Odůvodňuje-li důvodová zpráva těmito úvahami, »že bylo pro výpověď použito období řízení nájemního«, má zřejmě na mysli jen výpovědní lhůtu a řízení o námitkách, nikoli však též úpravu výpovědi, a takové rozšíření přičilo by se zřejmému doslovu zákona, který musí býti pro soud směrodatným. Pokud žalovaní zdůrazňují, že, má-li býti o námitkách proti výpovědi z domovnického poměru jednáno podle předpisů pro řízení ve věcech nájemních, nebylo by lze ani jednati podle těchto předpisů, ani rozhodovati, kdyby i ostatní předpisy třetího oddílu části šesté civilního řádu soudního neměly míti platnost, přezírají, že v § 10 zák. č. 82/20 Sb. z. a n. není stanoveno, že o námitkách proti výpovědi jest jednati a rozhodnouti podle řízení ve věcech nájemních, nýbrž jen podle období tohoto řízení, takže bude třeba při výpovědi z domovnického poměru přizpůsobiti řízení zvláštnostem věci totiž, že tu nejde o nájemní poměr, nýbrž o poměr služební, který nevyžaduje přísné formálnosti platící pro poměr nájemní (srov. Sb. n. s. 8244).

Čís. 15689.

Byla-li požární náhrada za zhořelé stavení, určená k jeho znovuzřízení a doplnění příslušenství, složena u soudu až po jeho znovuzřízení a poté rozvržena, řídí se oprávněnost dovolacího rekursu podle zásad řízení nesporného.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1936, R II 482/36.)

Hasičská vzájemná pojišťovna v B. složila u prvního soudu podle § 1425 obč. zákona pojistné za zhořelý dům, jež první soud po jednání s přihlášenými věřiteli rozdělil, nevzav zřetele k přihlášce pohledávky fy. Ondrej F. proto, že z kupu, o něž přihláška se opírá, sešlo, a že pohledávka sama byla jak co do důvodu, tak co do přiměřenosti popřena. Rekursní soud nevyhověl rekursu firmy Ondrej F.

Nejvyšší soud nevyhověl jejímu dovolacímu rekursu.

Důvody:

Z podání Hasičské vzájemné pojišťovny v B. o složení peněz u okresního soudu ve S., jest patrné, že mělo býti použito požární náhrady za stavení k jeho znovuzřízení a doplnění příslušenství (§ 80, odst. 1 zák. o pojistné smlouvě ze dne 3. července 1934 č. 145 Sb. z. a n.). Ze spisů se pak podává, že skutečně došlo k znovuzřízení poškozeného stavení a že složených peněz se má dostati věřitelům za dodávky pro novostavbu. Nejde tedy o rozvrh požární náhrady podle §§ 79, odst. 5, a 81, druhé věty uved. zákona, a je složení peněz u soudu posuzovati, i pokud v nich jest zahrnuta požární náhrada za budovu a příslušenství, ve smyslu § 1425 obč. zák., takže při vydání jejich jest postupovati podle pravidel řízení nesporného. Dovolací rekurentka napadá usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, takže podle § 46, odst. 2 zákona ze dne 19. června 1931 č. 100 Sb. z. a n. jest dovolací rekurs přípustný jen z důvodů uvedených v tomto zákonném ustanovení. Z těch uplatňuje dovolací rekurentka toliko nezákonnost. Při tom však ani nedoličuje, že by se napadené usnesení příčílo jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, a její vývody, kterými se snaží nezákonnost doličiti, obsahují v podstatě jen výtky nesprávného právního posouzení.

Čís. 15690.

O odmítnutí notáře jako soudního komisaře platí předpisy o odmítnutí soudců.

Nejde o nezákonnost, byly-li důvody odmítnutí osvědčovány před soudcem, jenž rozhodl o odmítnutí notáře jako soudního komisaře.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1936, R II 532/36.)

Za projednání pozůstalosti odmítla pozůstalá vdova (universální dědička) notáře ustanoveného soudním komisařem k projednání pozůstalosti vytýkajíc mu zaujatost a žádala, by mu bylo proto projednání pozůstalosti odňato. Nižší soudy jejímu návrhu nevyhověly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jako nezákonnost vytýká dovolací stěžovatelka, že veškeré výsledky v řízení před první stolicí provedl jiný soudce, než který učinil rozhodnutí. Je sice správné, že většinu výsledků prováděl jiný soudce než